

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 5 ตอนดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้พยายามอัตวินิบาตกรรมในกลุ่มที่ทำการศึกษา จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล สภาพของครอบครัวและสภาพของปัญหา ในปัจจุบันโดยการหาค่าร้อยละ (ตารางที่ 1 ถึงตารางที่ 3)

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการพยายามอัตวินิบาตกรรม จำแนกตามลักษณะของการพยายามอัตวินิบาตกรรมในครั้งที่ทำการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง โดยการหาค่าร้อยละ (ตารางที่ 4)

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการปรับตัวทางจิตสังคมของผู้พยายามอัตวินิบาตกรรม จำแนกตามการปรับตัวทางสังคมในด้านการทำกิจกรรมตามความคาดหวังของสังคมและการทำกิจกรรมในเวลาว่าง และการปรับตัวทางจิตใจในด้านอารมณ์เศร้า โดยการหาค่าร้อยละ (ตารางที่ 5 และตารางที่ 6)

ตอนที่ 4 การหาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวทางสังคม และการปรับตัวทางจิตใจ จำแนกตามการปรับตัวทางสังคมด้านการทำกิจกรรมตามความคาดหวังของสังคม และการปรับตัวทางสังคมด้านการทำกิจกรรมในเวลาว่าง กับการปรับตัวทางจิตใจด้านอารมณ์เศร้า โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันโปรดักโมเมนต์ (ตารางที่ 7 และ ตารางที่ 8)

ตอนที่ 5 แสดงการเปรียบเทียบการปรับตัวทางสังคม ในผู้ป่วยกลุ่มที่มีอารมณ์เศร้าและกลุ่มที่ไม่มีอารมณ์เศร้า โดยการหาค่า χ^2 (ตารางที่ 9)

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ป่วยพษยามอัตวินิบาตกรรม

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ป่วยพษยามอัตวินิบาตกรรมของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคลในปัจจุบัน

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (36)	ร้อยละ (100.0)
เพศ		
ชาย	11	30.6
หญิง	25	69.4
อายุ		
15-24 ปี	16	44.4
25-34 ปี	13	36.1
35-44 ปี	4	11.1
45-54 ปี	2	5.6
55-64 ปี	1	2.8
สถานภาพสมรส		
โสด	20	55.6
คู่	12	33.3
หม้าย	-	-
หย่า	1	2.8
แยก	3	8.3

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (36)	ร้อยละ (100.0)
ระดับการศึกษา		
ไม่ได้เรียนหนังสือ	2	5.6
ประถมศึกษา	3	22.2
มัธยมศึกษา	8	22.2
อาชีวศึกษา	11	30.6
อุดมศึกษา	7	19.4
อาชีพ		
ลูกจ้างบริษัท	14	38.9
ค้าขาย	2	5.6
รับจ้างรายวัน	4	11.1
รับราชการ, รัฐวิสาหกิจ	4	11.1
นักเรียน, นักศึกษา	5	13.9
แม่บ้าน	3	8.3
อาชีพพิเศษ	1	2.8
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	3	8.3
รายได้ (บาทต่อเดือน)		
ไม่มีรายได้	2	5.6
1-3,000	11	30.6
3,001-6,000	15	41.6
6,001-9,000	5	13.9
มากกว่า 9,000 ขึ้นไป	3	8.3

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (36)	ร้อยละ (100.0)
-----------------	------------	----------------

ลักษณะนิสัย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

รำเริงสนุกสนาน	25	18.1
สุขุม รอบคอบ	4	2.9
เงียบเฉยเก็บตัว	16	11.6
วิตกกังวลง่าย	16	11.6
หวาดระแวง	4	2.9
เจ้าอารมณ์	19	13.8
ชอบทะเลาะวิวาท	1	0.7
ขี้ใจนา	2	1.4
ขี้อาย	4	2.9
เกรงใจคนง่าย	23	16.7
ขาดความมั่นใจในตนเอง	9	6.5
อื่น ๆ	15	10.9

อาการเจ็บป่วยทางกาย

ไม่มี	24	66.7
มี	12	33.3

อาการเจ็บป่วยทางจิต

ไม่มี	24	66.7
มี	12	33.3

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (36)	ร้อยละ (100.0)
การใช้สารหรือสิ่งเสพติด		
ไม่ได้ใช้	19	52.8
ใช้	17	47.2
ชนิดของสารหรือสิ่งเสพติด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
ยาต่าง ๆ	4	17.4
สุรา	4	17.4
บุหรี่	13	56.5
การพนัน	2	8.7
ระยะเวลาที่ใช้สารหรือสิ่งเสพติด		
น้อยกว่า 1 ปี	3	13.1
1-5 ปี	11	47.8
6-10 ปี	3	13.1
มากกว่า 10 ปี	6	26.0

จากตารางที่ 1 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ป่วยพยายามอดวินิบาตกรรมในกลุ่มตัวอย่าง
ที่ทำการศึกษาดังนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เพศ แสดงว่า ผู้ป่วยพยายามอดวินิบาตกรรมที่ทำการศึกษามีเพศหญิง
มากกว่าเพศชาย โดยเพศหญิงมีจำนวน 25 ราย คิดเป็นร้อยละ 69.4 เพศชายมี
จำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.6 คิดเป็นอัตราส่วนเพศหญิงต่อเพศชายเท่ากับ
2.3:1

อายุ แสดงว่า ผู้ป่วยพยายามอัตวินิบาตกรรมที่ทำการศึกษ ส่วนใหญ่ มีช่วงอายุระหว่าง 15-24 ปี คิดเป็นร้อยละ 44.4 รองลงมาคือ ช่วงอายุระหว่าง 25-34 ปี คิดเป็นร้อยละ 36.1 อันดับสามคือ ช่วงอายุ 35-44 ปี คิดเป็นร้อยละ 11.1 อันดับต่อมาคือ ช่วงอายุ 45-54 ปี คิดเป็นร้อยละ 5.6 ส่วนช่วงอายุ 55-64 ปี พบน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 2.8 โดยอายุที่น้อยที่สุดคือ 16 ปี และอายุมากที่สุด คือ 59 ปี อายุเฉลี่ยเท่ากับ 28.11 ปี

สถานภาพสมรส แสดงว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสโสด คิดเป็นร้อยละ 55.6 รองลงมาคือ สถานภาพสมรสคู่คิดเป็นร้อยละ 33.3 อันดับสามคือ ผู้ที่แยกกันอยู่คิดเป็นจำนวนร้อยละ 8.3 ส่วนผู้ที่หย่ามีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.8 ไม่พบว่า มีผู้ป่วยที่มีสถานภาพสมรสหม้าย

ระดับการศึกษา แสดงว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับ อาชีวศึกษา คิดเป็นร้อยละ 30.6 อันดับรองลงมาคือ การศึกษาระดับประถมศึกษา และการศึกษาระดับมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 22.2 และ 22.2 อันดับสาม คือ การศึกษาระดับอุดมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 19.4 ส่วนผู้ที่ไม่ได้รับการศึกษามีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.6

อาชีพ แสดงว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเป็นลูกจ้างบริษัท คิดเป็นร้อยละ 38.9 อันดับรองลงมาคือ นักเรียน นักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 13.9 อันดับสามคือ รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจคิดเป็นร้อยละ 11.1 และรับจ้างเป็นรายวัน คิดเป็นร้อยละ 11.1 ส่วนอันดับต่อมา คือไม่ได้ประกอบอาชีพ และค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 8.3 และ 5.6 ตามลำดับส่วนอันดับสุดท้ายทำงานอาชีพพิเศษ มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.8

รายได้ แสดงว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีรายได้ระหว่าง 3,001-6,000 บาท ต่อเดือน มีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.6 รองลงมามีรายได้ระหว่าง 1-3,000 บาทต่อเดือน อันดับต่อมามีรายได้ระหว่าง 6,001-9,000 บาทต่อเดือน และมากกว่า 9,000 บาทต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 13.9 และ 8.3 ตามลำดับ ส่วนผู้ที่ไม่มีรายได้ พบน้อยที่สุด มีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.6

ลักษณะนิสัย แสดงว่าผู้ป่วยส่วนใหญ่มีลักษณะนิสัย ร่าเริงสนุกสนาน คิดเป็นร้อยละ 18.1 รองลงมาคือนิสัยเกรงใจคนง่ายคิดเป็นร้อยละ 16.7 อันดับสามคือนิสัยเจ้าอารมณ์ คิดเป็นร้อยละ 13.8 ส่วนอันดับต่อมาคือ วิตกกังวลง่าย และเงี้ยบเฉยเก็บตัว ขาดความมั่นใจในตนเอง สุขุมรอบคอบ ซื่อาย ซื่อจจา และชอบทะเลาะวิวาทคิดเป็นร้อยละ 11.6, 11.6, 6.5, 2.9, 2.9, 1.4 และ 0.7 ตามลำดับ และพบว่ามีลักษณะนิสัยอื่น ๆ เช่น ซึ่บ่น ซึ่น้อยใจ เจ้าระเบียบ จุกจิก และชอบความสะอาด เป็นต้น คิดเป็นร้อยละ 10.9

อาการเจ็บป่วยทางกาย แสดงว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่ไม่มีอาการเจ็บป่วยทางร่างกายในขณะนี้ คิดเป็นร้อยละ 66.7 ส่วนผู้ป่วยที่มีอาการเจ็บป่วยทางกายคิดเป็นร้อยละ 33.3

อาการเจ็บป่วยทางจิต แสดงว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่ไม่มีอาการเจ็บป่วยทางด้านจิตใจและอารมณ์ในขณะนี้ คิดเป็นร้อยละ 66.7 ส่วนผู้ป่วยที่มีอาการเจ็บป่วยทางด้านจิตใจและอารมณ์คิดเป็นร้อยละ 33.3

การใช้สารหรือสิ่งเสพติด แสดงว่า ผู้ป่วยที่ไม่ได้ใช้สารหรือสิ่งเสพติดมีจำนวนมากกว่าผู้ป่วยที่ใช้สารหรือสิ่งเสพติดเพียงเล็กน้อย คิดเป็นร้อยละ 52.8 และ 47.2 ตามลำดับ

ชนิดของสารหรือสิ่งเสพติด แสดงว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่สูบบุหรี่คิดเป็นร้อยละ 56.5 รองลงมาคือ สุรา คิดเป็นร้อยละ 17.4 และยาประเภทต่าง ๆ คิดเป็นร้อยละ 17.4 ส่วนการพนันมีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.7

ระยะเวลาที่ใช้สารหรือสิ่งเสพติด แสดงว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีระยะเวลาการใช้สารหรือสิ่งเสพติดมานานในช่วงระหว่าง 1 ถึง 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 47.8 รองลงมาคือ ใช้มานานกว่า 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.0 ส่วนอันดับสุดท้ายคือ น้อยกว่า 1 ปี คิดเป็นร้อยละ 13.1 และ 6 ถึง 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 13.1

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง
ครอบครัวในปัจจุบัน จำแนกตามสภาพของ

สภาพของครอบครัว	จำนวน (36)	ร้อยละ (100.0)
ภูมิลำเนาเดิม		
กรุงเทพฯ	20	55.6
ต่างจังหวัด	16	44.4
ลักษณะของครอบครัว		
ครอบครัวเดี่ยว	17	47.2
ครอบครัวขยาย	15	41.7
อยู่คนเดียว	3	8.3
อยู่กับเพื่อน	1	2.8
จำนวนสมาชิกในครอบครัว		
1 คน	3	8.3
2-5 คน	19	52.8
6-10 คน	10	27.8
มากกว่า 10 คน	4	11.1
สถานภาพในครอบครัว		
เป็นหัวหน้าครอบครัว	7	19.5
เป็นผู้อาศัย	4	11.0
เป็นคู่สมรส	7	19.5
เป็นบุตร	18	50.0

สภาพของครอบครัว	จำนวน (36)	ร้อยละ (100)
ลำดับบุตร		
บุตรคนเดียว	4	11.1
บุตรคนโต	9	25.0
บุตรคนกลาง	14	38.9
บุตรคนสุดท้อง	9	25.0
จำนวนพี่น้อง		
น้อยกว่า 3 คน	8	22.2
3-5 คน	16	44.5
มากกว่า 5 คน	12	33.3
ผู้หารายได้ในครอบครัว		
ท่านเป็นผู้หาคนเดียว	4	11.1
มีผู้อื่นช่วย	28	77.8
หาเลี้ยงเฉพาะตนเอง	4	11.1
ความสัมพันธ์ในครอบครัว		
ดี	24	66.7
ไม่ดี	12	33.3

จากตารางที่ 2 แสดงสภาพของครอบครัวของผู้ป่วยพยายามอดวินิบาตกรรมในกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา ดังนี้

ภูมิลาเนาเดิม พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีภูมิลาเนาเดิมเป็นคนกรุงเทพมหานคร เป็นร้อยละ 55.6 และผู้ป่วยที่มีภูมิลาเนาเดิมเป็นคนต่างจังหวัดคิดเป็นร้อยละ 44.4

ลักษณะของครอบครัว พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นครอบครัวเดี่ยว คิดเป็นร้อยละ 47.2 รองลงมา คือมีลักษณะครอบครัวขยายคิดเป็นร้อยละ 41.7 ส่วนผู้ป่วยที่อยู่คนเดียวมี จำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.3 ส่วนผู้ป่วยอีก 1 ราย เข้าบ้านอยู่กับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 2.8

จำนวนสมาชิกในครอบครัว พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีสมาชิกในครอบครัว 2 ถึง 5 คน คิดเป็นร้อยละ 52.8 รองลงมา คือ มีสมาชิกในครอบครัว 6-10 คน คิดเป็นร้อยละ 27.8 อันดับสาม คือจำนวนสมาชิกในครอบครัวมากกว่า 10 คน ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 11.1 อันดับสุดท้ายคือ อยู่คนเดียว คิดเป็นร้อยละ 8.3

สถานภาพในครอบครัว พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีสถานภาพในครอบครัว เป็นบุตรมีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมาคือ เป็นหัวหน้าครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 19.5 และเป็นคู่สมรส คิดเป็นร้อยละ 19.5 ส่วนอันดับสุดท้าย คือ เป็นผู้อาศัย คิดเป็นร้อยละ 11.1

ลำดับบุตร พบว่า ผู้ป่วยที่เป็นบุตรคนกลางพบมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 38.9 รองลงมาคือ บุตรคนโตคิดเป็นร้อยละ 25.0 และบุตรคนสุดท้อง คิดเป็นร้อยละ 25.0 พบน้อยที่สุดคือ บุตรคนเดียวของครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 11.1

จำนวนพี่น้อง พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีจำนวนพี่น้องในครอบครัว 3 ถึง 5 คน คิดเป็นร้อยละ 44.5 รองลงมาคือ มากกว่า 5 คน ขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 33.3 ส่วนผู้ป่วยที่มีจำนวนพี่น้องน้อยกว่า 3 คน คิดเป็นร้อยละ 22.2

ผู้หารายได้ในครอบครัว พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ป่วยมีผู้อื่นในครอบครัวช่วยหารายได้ คิดเป็นร้อยละ 77.8 ส่วนอันดับรองลงมาคือ ผู้ป่วยเป็นผู้หารายได้เลี้ยงครอบครัวคิดเป็นร้อยละ 11.1 และผู้ป่วยทำงานหาเลี้ยงเฉพาะตนเองเท่านั้น คิดเป็นร้อยละ 11.1

ความสัมพันธ์ในครอบครัว พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดี คิดเป็นร้อยละ 66.7 ส่วนผู้ป่วยที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ไม่ดี คิดเป็นร้อยละ 33.3

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสภาพของปัญหา
ในปัจจุบัน

สภาพของปัญหา	จำนวน (36)	ร้อยละ (100.0)
ปัญหาต่าง ๆ ในขณะนี้		
ไม่มี	9	25.0
มี	27	75.0
ชนิดของปัญหา		
ปัญหาการเรียน	2	5.6
ปัญหาการเงิน	4	11.1
ปัญหาคนรักหรือแฟน	2	5.6
ปัญหาเรื่องเพื่อน	-	-
ปัญหาสามีหรือภรรยา	5	13.9
ปัญหาบิดาหรือมารดา	5	13.9
ปัญหาความเจ็บป่วย	2	5.6
ปัญหาเรื่องญาติ	3	8.3
ปัญหาเรื่องบุตร	2	5.6
ปัญหาการทำงาน	2	5.6

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สภาพของปัญหา	จำนวน (36)	ร้อยละ (100.0)
--------------	------------	----------------

วิธีแก้ปัญหา

ระบายความในใจให้ผู้อื่นฟัง	16	15.8
ทำงานอดิเรก	3	3.0
เล่นกีฬา ออกกำลังกาย	4	4.0
อ่านหนังสือ	5	5.0
ฟังเพลง หรือร้องเพลง	17	16.8
เก็บไปคิดคนเดียว	18	17.8
แก้ปัญหาด้วยตัวเอง	20	19.8
ปรึกษาผู้อื่น	18	17.8

บุคคลใกล้ชิดที่ให้ความช่วยเหลือได้

บิดา, มารดา	9	25.0
สามี, ภรรยา	4	11.1
พี่ น้อง	4	11.1
บุตร	1	2.9
ญาติ	4	11.1
แฟน	4	11.1
เพื่อน	7	19.4
อื่น ๆ	3	8.3

สภาพของปัญหา	จำนวน (36)	ร้อยละ (100.0)
ความรู้สึกต่อชีวิตในขณะนี้		
มีความสุข	18	50.0
เฉย ๆ	12	33.4
ไม่มีความสุข	3	8.3
อื่น ๆ	3	8.3
ความคิดอัตวินิบาตกรรมในขณะนี้		
ไม่มี	33	91.7
มี	3	8.3

จากตารางที่ 3 แสดงสภาพของปัญหาของผู้ป่วยพยายามอัตวินิบาตกรรมในกลุ่มที่ทำการรักษา ดังนี้

ปัญหาต่าง ๆ ในปัจจุบัน พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่ที่มีปัญหาในชีวิตประจำวัน คิดเป็นร้อยละ 75.0 ส่วนผู้ป่วยที่ไม่มีปัญหาในชีวิตประจำวัน คิดเป็นร้อยละ 25.0

ชนิดของปัญหา พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีปัญหาในชีวิตประจำวันในขณะนี้คือ ปัญหาสามีหรือภรรยา คิดเป็นร้อยละ 13.9 และปัญหาบิดาหรือมารดา คิดเป็นร้อยละ 13.9 อันดับรองลงมาคือ ปัญหาการเงิน คิดเป็นร้อยละ 11.1 อันดับสามคือ ปัญหาเรื่องญาติ คิดเป็นร้อยละ 8.3 ส่วนอันดับต่อมาคิดเป็นร้อยละ 5.6 เท่ากันคือ ปัญหาการเรียน ปัญหาคนรักหรือแฟน ปัญหาความเจ็บป่วย ปัญหาเรื่องบุตรและปัญหาการทำงาน ไม่พบผู้ป่วยที่มีปัญหาเรื่องเพื่อนในขณะนี้

วิธีแก้ปัญหา พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่ใช้วิธีแก้ปัญหาด้วยตัวเอง คิดเป็นร้อยละ 19.8 อันดับรองลงมา คือการเก็บไปคิดคนเดียวคิดเป็นร้อยละ 17.8 และการปรึกษาผู้อื่น คิดเป็นร้อยละ 17.8 อันดับสาม คือการฟังเพลง หรือร้องเพลง คิดเป็นร้อยละ 16.8 อันดับต่อมา คือการระบายความในใจให้ผู้อื่นฟัง การอ่านหนังสือ การเล่นกีฬา หรือออกกำลังกาย และการทำงานอดิเรก คิดเป็นร้อยละ 15.8, 5.0, 4.0 และ 3.0 ตามลำดับ

บุคคลใกล้ชิดที่สามารถให้ความช่วยเหลือได้ พบว่า ส่วนใหญ่บิดาหรือมารดาของผู้ป่วย จะเป็นบุคคลที่ผู้ป่วยรู้สึกใกล้ชิดที่สุดที่สามารถให้ความช่วยเหลือได้ คิดเป็นร้อยละ 25.0 รองลงมาคือ เพื่อน คิดเป็นร้อยละ 19.4 อันดับสาม คิดเป็นร้อยละ 11.1 เท่ากัน คือสามีหรือภรรยา, พี่หรือน้อง,ญาติและแฟน ส่วนอันดับต่อมาคืออื่น ๆ ได้แก่ เพื่อนบ้าน เจ้านาย คิดเป็นร้อยละ 8.3 อันดับสุดท้าย คือ บุตร คิดเป็นร้อยละ 2.9

ความรู้สึกต่อชีวิตในขณะนี้ พบว่า ผู้ป่วยครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกต่อชีวิตในช่วงนี้ว่ามีความสุข คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมาคือ ผู้ที่รู้สึกเฉย ๆ คิดเป็นร้อยละ 33.4 มีจำนวนน้อยที่คิดว่าชีวิตขณะนี้ไม่มีความสุข คิดเป็นร้อยละ 8.3 อื่นๆ ได้แก่ รู้สึกว่าชีวิตไม่มีค่าเลย และมีความสุขสลับความทุกข์ตลอด คิดเป็นร้อยละ 8.3

ความคิดอัตวินิบาตกรรมในขณะนี้ พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่ไม่มีความคิดเกี่ยวกับการอัตวินิบาตกรรมในขณะนี้ คิดเป็นร้อยละ 91.7 ส่วนผู้ที่มีความคิดเกี่ยวกับการอัตวินิบาตกรรมในขณะนี้ มีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.3

ศูนย์วิทยุทั่วไป
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการพยายามอัตวินิบาตกรรม

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง
การพยายามอัตวินิบาตกรรม จำแนกตามลักษณะของ

ลักษณะการพยายามอัตวินิบาตกรรม	จำนวน (36)	ร้อยละ (100.0)
วิธีการที่ใช้		
กินยา	18	50.0
กินสารเคมี	14	38.9
กินยาและกินสารเคมี	2	5.5
กินยาและกระโดดบันได	1	2.8
ใช้ขวดเบียร์แตกปาดคอ	1	2.8
สาเหตุที่กระทำ		
พยายามอัตวินิบาตกรรม	25	69.4
อุบัติเหตุ	-	-
อื่น ๆ	11	30.6

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ลักษณะการพยายามอัตวินิบาตกรรม จำนวน (36) ร้อยละ (100.0)

ปัจจัยกระตุ้นที่สำคัญ

ปัญหาการเรียน	4	11.1
ปัญหาคนรักหรือแฟน	6	16.7
ปัญหาสามีหรือภรรยา	11	30.6
ปัญหาบิดาหรือมารดา	6	16.7
ปัญหาเรื่องเพื่อน	3	8.3
ปัญหาเรื่องญาติ	1	2.8
ปัญหาเรื่องบุตร	1	2.8
ปัญหาการเงิน	2	5.6
ปัญหาการทำงาน	1	2.8
ปัญหาความเจ็บป่วย	1	2.8

ความรู้สึกและอารมณ์ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

หงุดหงิดฉุนเฉียวง่าย	10	9.6
จิตใจหดหู่เศร้าหมอง	18	17.3
เบื่อหน่ายสิ่งต่าง ๆ รอบตัว	20	19.2
มีความวิตกกังวล	12	11.5
สิ้นหวัง ไร้ค่า	22	21.2
คิดอยากจะตาย	22	21.2

ลักษณะการพยายามอัตวินิบาตกรรม จำนวน (36) ร้อยละ (100.0)

กระทำเป็นครั้งที่

1	24	66.7
2	7	19.4
3	3	8.3
4	1	2.8
5	1	2.8

อายุที่กระทำเป็นครั้งแรก

11-15 ปี	5	13.9
16-20 ปี	13	36.1
21-25 ปี	8	22.2
26-30 ปี	5	13.9
31-35 ปี	3	8.3
36-40 ปี	-	-
41-45 ปี	1	2.8
46-50 ปี	-	-
51-55 ปี	-	-
56-60 ปี	1	2.8

สถานที่ใช้

ในบ้าน	31	86.1
นอกบ้าน	5	13.9

ลักษณะการพยายามอัตวินิบาตกรรม	จำนวน (36)	ร้อยละ (100.0)
ขณะกระทำให้บุคคลอื่นอยู่ด้วย		
ไม่มี	32	88.9
มี	4	11.1
เคยพูดหรือบอกใคร		
ไม่เคย	33	91.7
เคย	3	8.3
การเตรียมการ		
ไม่มี	30	83.3
มี	6	16.7
ประวัติกการอัตวินิบาตกรรมในครอบครัว		
ไม่มี	31	86.1
มี	5	13.9
การอัตวินิบาตกรรมซ้ำภายหลังจำหน่ายออกจากโรงพยาบาล		
ไม่ทำ	31	86.1
ทำ 1 ครั้ง	3	8.3
ทำ 2 ครั้ง	1	2.8
ทำ 3 ครั้ง	-	-
ทำ 4 ครั้ง	1	2.8

ลักษณะการพยายามอัตวินิบาตกรรม	จำนวน (36)	ร้อยละ (100.0)
สภาพจิตใจภายหลังจำหน่ายออกจากโรงพยาบาล		
ดีขึ้น	31	86.1
คงเดิม	4	11.1
แย่ลง	1	2.8
การติดตามการรักษาภายหลังจำหน่ายออกจากโรงพยาบาล		
รับการรักษาต่อ	11	30.6
ขาดการรักษา	25	69.4

จากตารางที่ 4 แสดงลักษณะของการพยายามอัตวินิบาตกรรม ของกลุ่มตัวอย่างที่
ทำการศึกษา ดังนี้

วิธีการที่ใช้ พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่พยายามอัตวินิบาตกรรมโดยใช้วิธีการ
รับประทานยา คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมาคือ การรับประทานสารเคมี คิดเป็น
ร้อยละ 38.9 และการรับประทานยาร่วมกับสารเคมี คิดเป็นร้อยละ 5.5 ส่วน
การพยายามอัตวินิบาตกรรม โดยวิธีการใช้ขวดเบียร์แตกบาดคอตนเอง และการรับ
ประทานยาร่วมกับการกระโดดบันได 1 ชั้น พบน้อยที่สุด วิธีการละ 1 ราย คิดเป็น
ร้อยละ 2.8 และ 2.8

สาเหตุที่กระทำ พบว่า สาเหตุสำคัญของการพยายามอัตวินิบาตกรรมใน
ครั้งที่ศึกษานี้ ส่วนใหญ่เป็นการพยายามอัตวินิบาตกรรม คิดเป็นร้อยละ 69.4 ส่วน
สาเหตุอื่น ๆ เช่น ประชด น้อยใจ และทำไปเพราะอารมณ์ชั่ววูบ พบน้อยกว่า คิด
เป็นร้อยละ 30.6 และไม่พบว่าเป็นการกระทำที่เกิดจากอุบัติเหตุ

ปัจจัยกระตุ้นที่สำคัญ พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่พยายามอัตวินิบาตกรรม เนื่องจากมีปัจจัยกระตุ้นที่สำคัญ คือ ปัญหาสามีหรือภรรยา พบได้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30.6 อันดับรองลงมา คือ ปัญหาบิดาหรือมารดา คิดเป็นร้อยละ 16.7 และปัญหาคนรักหรือแฟน คิดเป็นร้อยละ 16.7 ส่วนอันดับสาม คือ ปัญหาการเรียน คิดเป็นร้อยละ 11.1 อันดับต่อมา คือ ปัญหาเรื่องเพื่อนและปัญหาการเงิน คิดเป็นร้อยละ 8.3 และ 5.6 ตามลำดับ ส่วนปัญหาที่พบน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 2.8 เท่ากัน คือ ปัญหาเรื่องญาติ, ปัญหาเรื่องบุตร, ปัญหาความเจ็บป่วย และปัญหาการทำงาน

ความรู้สึกและอารมณ์ในขณะนั้น พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่ขณะพยายามอัตวินิบาตกรรมเกิดความรู้สึกสิ้นหวังไร้ค่า และคิดอยากจะตายมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 21.2 และ 21.2 อันดับรองลงมา คือ ความรู้สึกเบื่อหน่ายสิ่งต่าง ๆ รอบตัวคิดเป็นร้อยละ 19.2 อันดับสามคือ ความรู้สึกจิตใจหดหู่ เศร้าหมอง คิดเป็นร้อยละ 17.3 อันดับต่อมาคือ การมีความวิตกกังวลในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือหลายเรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.5 ส่วนความรู้สึกหงุดหงิด ฉุนเฉียวง่ายพบน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 9.6

ครั้งนี้กระทำเป็นครั้งที่ พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่พยายามอัตวินิบาตกรรม เป็นครั้งแรกพบมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.7 รองลงมาคือ กระทำเป็นครั้งที่สอง คิดเป็นร้อยละ 19.4 และกระทำเป็นครั้งที่สาม คิดเป็นร้อยละ 8.3 ส่วนที่พบน้อยที่สุดคือ การกระทำเป็นครั้งที่สี่และครั้งที่ห้า พบอย่างละ 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.8 และ 2.8

อายุที่กระทำเป็นครั้งแรก พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่กระทำการพยายามอัตวินิบาตกรรมเป็นครั้งแรกในช่วงอายุระหว่าง 16-20 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 36.1 รองลงมาคือ ช่วงอายุ 21-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 22.2 ส่วนอันดับสาม คือ ช่วงอายุ 11-15 ปี คิดเป็นร้อยละ 13.9 และ 26-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 13.9 อันดับต่อมาคือ ช่วงอายุ 31-35 ปี คิดเป็นร้อยละ 8.3 ส่วนที่พบน้อยที่สุดคือ ช่วงอายุ 41-45 ปี และช่วงอายุ 56-60 ปี พบช่วงละ 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.8 และ 2.8

สถานที่ใช้ พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ป่วยพยายามอดวินิบัติกรรมขณะอยู่ในบ้าน คิดเป็นร้อยละ 86.1 ส่วนผู้ป่วยที่กระทำนอกบ้าน คิดเป็นร้อยละ 13.9

ขณะกระทำมีบุคคลอื่นอยู่ด้วย พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่ขณะพยายามอดวินิบัติกรรมมักจะอยู่คนเดียวมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 88.9 ส่วนผู้ป่วยที่มีบุคคลอื่นอยู่ด้วยขณะพยายามอดวินิบัติกรรม พบเป็นส่วนน้อยคิดเป็นร้อยละ 11.1

เคยพูดหรือบอกใคร พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ป่วยไม่เคยพูดหรือบอกใครก่อนการพยายามอดวินิบัติกรรม คิดเป็นร้อยละ 91.7 ส่วนผู้ป่วยจำนวนน้อยที่เคยพูดหรือบอกใครเกี่ยวกับความคิดอดวินิบัติกรรม ก่อนการพยายามอดวินิบัติกรรม คิดเป็นร้อยละ 8.3

การเตรียมการ พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่ไม่มีการเตรียมการไว้ล่วงหน้าเกี่ยวกับการพยายามอดวินิบัติกรรม คิดเป็นร้อยละ 83.3 ส่วนผู้ป่วยที่มีการเตรียมการไว้ก่อน มีจำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 16.7

ประวัติการอดวินิบัติกรรมในครอบครัว พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่ไม่มีประวัติบุคคลในครอบครัวเคยอดวินิบัติกรรมมาก่อน คิดเป็นร้อยละ 86.1 ส่วนผู้ป่วยที่เคยมีบุคคลในครอบครัวอดวินิบัติกรรมมาก่อน คิดเป็นร้อยละ 13.9

การอดวินิบัติกรรมซ้ำหลังจำหน่ายออกจากโรงพยาบาล พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่ภายหลังจำหน่ายออกจากโรงพยาบาลแล้ว ไม่มีการพยายามอดวินิบัติกรรมอีก คิดเป็นร้อยละ 86.1 ส่วนผู้ป่วยที่พยายามอดวินิบัติกรรมซ้ำอีก 1 ครั้ง หลังจำหน่ายออกจากโรงพยาบาล มีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.3 และมีผู้ป่วยอีก 2 ราย ที่ทำซ้ำ 2 ครั้ง และ 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.8 และ 2.8

สภาพจิตใจภายหลังจำหน่ายออกจากโรงพยาบาล พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีอาการทางด้านจิตใจดีขึ้นภายหลังจำหน่ายออกจากโรงพยาบาล คิดเป็นร้อยละ 86.1 รองลงมาพบเป็นส่วนน้อย คือผู้ป่วยที่มีสภาพของจิตใจคงเดิม คิดเป็นร้อยละ 11.1 ส่วนที่พบน้อยที่สุด คือสภาพของจิตใจแย่ลงมีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.8

การติดตามการรักษาภายหลังจำหน่ายออกจากโรงพยาบาล พบว่า ผู้ป่วย
 ส่วนใหญ่ขาดการรักษาต่อภายหลังจำหน่ายออกจากโรงพยาบาล คิดเป็นร้อยละ
 69.4 ส่วนผู้ป่วยที่มารับการรักษาต่อ คิดเป็นร้อยละ 30.6

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการปรับตัวทางจิตสังคม

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้พยายามปรับตัวนิบาตกรรมของกลุ่มตัวอย่าง
 จำแนกตามการปรับตัวทางสังคม

การปรับตัวทางสังคม	จำนวน (36)	ร้อยละ (100.0)
การทํากิจกรรมตามความคาดหวังของสังคม		
ต่ำ	15	41.7
กลาง	7	19.4
สูง	14	38.9
- การดูแลตนเอง		
ต่ำ	8	22.2
กลาง	18	50.0
สูง	10	27.8
- ความรับผิดชอบต่อครอบครัว		
ต่ำ	8	22.2
กลาง	12	33.3
สูง	16	44.5
- การเข้าสังคม		
ต่ำ	19	52.8
กลาง	8	22.2
สูง	9	25.0

การปรับตัวทางสังคม	จำนวน (36)	ร้อยละ (100.0)
การทำกิจกรรมในเวลาว่าง		
ต่ำ	16	44.5
กลาง	6	16.6
สูง	14	38.9
- การทำกิจกรรมในเวลาว่างในบ้าน		
ต่ำ	2	5.6
กลาง	16	44.4
สูง	18	50.0
- การทำกิจกรรมในเวลาว่างนอกบ้าน		
ต่ำ	17	47.2
กลาง	7	19.5
สูง	12	33.3

จากตารางที่ 5 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับการปรับตัวทางสังคม ของผู้ป่วยพยายาม

อดวินิบัติกรรมในกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา ดังนี้

การทำกิจกรรมตามความคาดหวังของสังคม แสดงว่า ผู้ป่วยพยายาม อดวินิบัติกรรมภายหลังจำหน่ายออกจากโรงพยาบาลในกลุ่มที่ศึกษา ส่วนใหญ่มีการปรับตัวทางสังคมในด้านการทำกิจกรรมตามความคาดหวังของสังคมในระดับต่ำ คิดเป็นร้อยละ 41.7 รองลงมาคือ การปรับตัวทางสังคมในด้านการทำกิจกรรมตามความคาดหวังของสังคมในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 38.9 ส่วนผู้ป่วยที่มีการปรับตัวทางสังคมในด้านการทำกิจกรรมตามความคาดหวังของสังคมในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 19.4 และนอกจากนี้การทำกิจกรรมตามความคาดหวังของสังคมแบ่งออกเป็น 3 ด้านย่อย คือ

- การดูแลตนเอง พบว่า ผู้ป่วยครึ่งหนึ่งสามารถทำกิจกรรมในการดูแลตนเองได้ปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 50.0 ส่วนการทำกิจกรรมในการดูแลตนเองได้สูง คิดเป็นร้อยละ 27.8 และระดับต่ำ คิดเป็นร้อยละ 22.2

- ความรับผิดชอบต่อครอบครัว พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีการปรับตัวในด้านความรับผิดชอบต่อครอบครัวได้สูง คิดเป็นร้อยละ 44.5 รองลงมา คือ การปรับตัวในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 33.3 ส่วนผู้ป่วยที่มีการปรับตัวในระดับต่ำพบน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 22.2

- การเข้าสังคม พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีการปรับตัวทางสังคมในด้านการทำกิจกรรมเกี่ยวกับการเข้าสังคมในระดับต่ำ คิดเป็นร้อยละ 52.8 รองลงมา คือการทำกิจกรรมเกี่ยวกับการเข้าสังคมในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 25.0 และในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 22.2

การทำกิจกรรมในเวลาว่าง แสดงว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีการปรับตัวทางสังคมในด้านการทำกิจกรรมในเวลาว่างทั้งในบ้านและนอกบ้าน ในระดับต่ำ คิดเป็นร้อยละ 44.5 รองลงมาคือการทำกิจกรรมในเวลาว่างในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 38.9 ส่วนการทำกิจกรรมในเวลาว่างในระดับปานกลาง พบน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 16.6 และนอกจากนี้การทำกิจกรรมในเวลาว่าง แบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ

- การทำกิจกรรมในเวลาว่างในบ้าน พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีการปรับตัวทางสังคมในด้านการทำกิจกรรมในเวลาว่างภายในบ้านในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 50.0 ส่วนการทำกิจกรรมในเวลาว่างในบ้านในระดับปานกลาง พบรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 44.4 ส่วนการทำกิจกรรมในเวลาว่างในบ้านในระดับต่ำพบน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 5.6

- การทำกิจกรรมในเวลาว่างนอกบ้าน พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีการปรับตัวทางสังคมในด้านการทำกิจกรรมในเวลาว่างนอกบ้านในระดับต่ำ คิดเป็นร้อยละ 47.2 และการทำกิจกรรมในเวลาว่างนอกบ้านในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ

33.3 ส่วนการทำกิจกรรมในเวลาว่างนอกบ้านในระดับปานกลาง พบน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 19.5

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้พยายามอดวินิบัติกรรมของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการปรับตัวทางจิตใจในด้านอารมณ์เศร้า

การปรับตัวทางจิตใจ	จำนวน (36)	ร้อยละ (100.0)
ดี	16	44.4
ไม่ดี	20	55.6
รวม	36	100.0

จากตารางที่ 6 แสดงว่า ผู้ป่วยพยายามอดวินิบัติกรรมภายหลังจำหน่ายออกจากโรงพยาบาลในกลุ่มที่ทำการศึกษาส่วนใหญ่มีการปรับตัวทางจิตใจในด้านอารมณ์เศร้าไม่ดี คิดเป็นร้อยละ 55.6 ส่วนผู้ป่วยที่ปรับตัวทางจิตใจในด้านอารมณ์เศร้าได้ดี คิดเป็นร้อยละ 44.4

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 4 การหาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวทางสังคมและการปรับตัวทางจิตใจ

ตารางที่ 7 แสดงการหาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวทางสังคม ด้านการทำกิจกรรมตามความคาดหวังของสังคม กับการปรับตัวทางจิตใจในด้านอารมณ์เศร้า โดยวิธีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันโทพรคัลโมเมนต์ (N = 36)

การปรับตัว	\bar{X}	SD	r	P
ด้านการทำกิจกรรมตามความคาดหวังของสังคม	19.0833	4.1636		
อารมณ์เศร้า	19.6111	12.2107	-.2103	.109
- การดูแลตนเอง	6.1111	1.0896		
อารมณ์เศร้า	19.6111	12.2107	-.2716	.055
- ความรับผิดชอบต่อครอบครัว	7.7778	2.9772		
อารมณ์เศร้า	19.6111	12.2107	.0052	.488
- การเข้าสังคม	5.1944	1.7208		
อารมณ์เศร้า	19.6111	12.2107	-.3459	.019*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 7 แสดงว่า การปรับตัวทางสังคมด้านการทำกิจกรรมตามความคาดหวังของสังคมกับการปรับตัวทางจิตใจในด้านอารมณ์เศร้า ของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การปรับตัวทางสังคมด้านการทำกิจกรรมตามความคาดหวังของสังคม เกี่ยวกับการการดูแลตนเอง กับการปรับตัวทางจิตใจในด้านอารมณ์เศร้าของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การปรับตัวทางสังคมด้านการทำกิจกรรมตามความคาดหวังของสังคม เกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อครอบครัวกับการปรับตัวทางจิตใจในด้านอารมณ์เศร้า มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก และเป็นไปในทิศทางเดียวกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การปรับตัวทางสังคมด้านการทำกิจกรรมตามความคาดหวังของสังคม เกี่ยวกับการเข้าสังคมกับการปรับตัวทางจิตใจในด้านอารมณ์เศร้า มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ และเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 แสดงการหาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวทางสังคม ด้านการทำกิจกรรมในเวลาว่าง กับการปรับตัวทางจิตใจในด้านอารมณ์เศร้า โดยวิธีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันโปรดักโมเมนต์ (N = 36)

การปรับตัว	\bar{X}	SD	r	P
ด้านการทำกิจกรรม ในเวลาว่าง	20.0833	5.6182		
อารมณ์เศร้า	19.6111	12.2107	-.0299	.431
- กิจกรรมในบ้าน	11.8611	2.7166		
อารมณ์เศร้า	19.6111	12.2107	.0517	.382
- กิจกรรมนอกบ้าน	8.2222	4.0293		
อารมณ์เศร้า	19.6111	12.2107	-.0765	.329

จากตารางที่ 8 แสดงว่า การปรับตัวทางสังคมด้านการทำกิจกรรมในเวลาว่างทั้งในบ้าน และนอกบ้านกับการปรับตัวทางจิตใจด้านอารมณ์เศร้า มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมากอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 5 แสดงการเปรียบเทียบการปรับตัวทางสังคมในผู้ป่วยกลุ่มที่มีอารมณ์เศร้าและกลุ่มที่ไม่มี
อารมณ์เศร้า

ตารางที่ 9 แสดงการเปรียบเทียบการปรับตัวทางสังคม ในด้านการทำกิจกรรมตามความ
คาดหวังของสังคมและการทำกิจกรรมในเวลาว่างของผู้ป่วยกลุ่มที่มีอารมณ์เศร้าและ
กลุ่มที่ไม่มีอารมณ์เศร้า (N = 36)

การปรับตัวทางสังคม	กลุ่มที่มีอารมณ์เศร้า		กลุ่มที่ไม่มีอารมณ์เศร้า		t	p
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
ด้านการทำกิจกรรมตาม ความคาดหวังของสังคม	17.8000	4.3240	20.6875	3.4390	-2.18	.037*
- การดูแลตนเอง	5.8000	1.1960	6.5000	0.8160	-2.00	.054
- ความรับผิดชอบต่อครอบครัว	7.3500	3.2160	8.3125	2.651	-0.96	.342
- การเข้าสังคม	4.6500	1.7850	5.8750	1.4080	-2.24	.032*
ด้านการทำกิจกรรมใน เวลาว่าง	19.9000	5.5240	20.3125	5.9070	-0.21	.832
- กิจกรรมในบ้าน	12.0500	2.8920	11.6250	2.5530	0.47	.643
- กิจกรรมนอกบ้าน	7.8500	3.5730	8.6875	4.6150	-0.61	.543

ศูนย์วิทยุทันตกรรม
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 9 แสดงว่า การปรับตัวทางสังคมด้านการทำกิจกรรมตามความคาดหวังของสังคมในกลุ่มที่มีอารมณ์เศร้า และกลุ่มที่ไม่มีอารมณ์เศร้ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การปรับตัวทางสังคมด้านการทำกิจกรรมตามความคาดหวังของสังคมเกี่ยวกับการดูแลตนเอง และความรับผิดชอบต่อครอบครัวในกลุ่มที่มีอารมณ์เศร้าและกลุ่มที่ไม่มีอารมณ์เศร้าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การปรับตัวทางสังคมด้านการทำกิจกรรมตามความคาดหวังของสังคมเกี่ยวกับการเข้าสังคมกับการปรับตัวทางจิตใจในกลุ่มที่มีอารมณ์เศร้า กับกลุ่มที่ไม่มีอารมณ์เศร้ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การปรับตัวทางสังคมด้านการทำกิจกรรมในเวลาว่างทั้งในบ้าน และนอกบ้าน ในกลุ่มที่มีอารมณ์เศร้าและกลุ่มที่ไม่มีอารมณ์เศร้า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย